

Повървълъ малко и стигналъ до селската рѣка. Спрѣлъ талигата да напои коня, ала той не вкусвалъ отъ водата. „Коньтъ не пие, защото водата е безсолна“, си дума Ваньо и изсипва всичката соль прѣдъ устата му. Но той пакъ не вкуса.

Тръгва Ваньо по-нататъкъ и нагазва каленъ пѣтъ. Колелата почнали да потѣватъ до оситѣ. Коньтъ едвамъ теглилъ талигата. Мисли Ваньо какъ да прѣмахне калъта. Взелъ брашното и го изсипалъ прѣдъ коня изъ калния пѣтъ. Качилъ се на талигата и шибналъ коня да върви. Калъта станала по гѣста и колелата едвамъ се търкаляли.

Съ мѣка излѣзълъ изъ калния пѣтъ и навлѣзълъ въ селската гора. Зелени елхи и борики стърчали отъ двѣтѣ страни на пѣтя му. Пакостници отсѣкли върховетѣ на младитѣ елхи и тѣ проливали на земята смолата си. Ваньо мисли,

че плачатъ отъ горещина, затова имъ сложилъ гърнетата вмѣсто шапки.